

**Sjećanje na dan
4. kolovoza 1995. godine**

SUOČAVANJE SA SMRĆU

Sjećajući se tog bolnog dana (petak, 4. kolovoza 1995.) sada gledam sa olakšanjem jer strahote su prošle a i moje zdravstveno stanje je mnogo bolje nego prije 13-14 dana. Ujutro 9. travnja 1995. godine bila sam u službi hitne medicinske pomoći. Točno u 5 sati ujutro čula se prva detonacija, a ubrzo su se oglasile sirene za uzbunjivanje. Kao i obično, spremni smo i čekamo pozive za izlazak na intervenciju. Padale su granate oko bolnice i po gradu - stakla su pucala, a kuće rušile. Izašli smo na prvi poziv u Galdovo, Hercegovačka ulica. Jedna žena pogođena je gelerom u glavu i to sjedeći u svojoj sobi. Druga je lakše ranjena. Na našem povratku, jureći kolima hitne pomoći kroz grad gdje su također jako učestalo eksplodirale granate, u Tomislavovoj ulici, zaustavljaju nas ljudi gdje je granata pala na kuću. U ruševinama kuće čuju se zapomagajući glasovi. Netko jeca: "U pomoć". Ulazeći u ruševine jedva se moglo disati od silne prašine i neugodnog mirisa. Pokupili smo ranjenu ženu kojoj je jedna strana abdomena bila bez kože tako da smo mogli vidjeti i unutarnje organe. Ipak, krenuli smo nekako uz pratnju i prasak granata. Stigli smo u bolnicu, ali tamo je već bilo mnoštvo povrijeđenih koji su dolazili sa svih strana Sunje i okolice Siska. Vrativši se na zorno mjesto u Hitnoj pomoći razvrstali smo se, tko će dočekivati ranjenike iz Sunje i okolice sa sanitetom i ekipom. Sestra Višnja je odlučila ići kod skele dočekivati ranjene premda su svugdje padale granate. Tamo je bilo već dosta mrtvih i ranjenih. Ja sam ostala u ambulanti Hitne pomoći i nakon kratke stanke uslijedio je poziv za Novo Selo, u Sisku gdje je bilo troje teško ranjenih. Krenuli smo bez ikakvog razmišljanja ili bojazni. Prelazeći rampu kod skretanja za Mošćenicu, odjednom sam čula prasak i bol u leđima i bubregu, a i noga mi je bila povrijeđena. Počela sam jaukati od bolova. Damir je kočio nakon čega smo se okretali, ne znam koliko puta. Damir je imao spuštenu glavu, zapravo - bio je mrtav. Pokušala sam vezom zvati u pomoć. Međutim, nije funkcioniralo. Nekako sam se izvukla iz kabine saniteta i legla pored auta zavapivši u strahu očajnički i u bolovima: "Gospode moj, Isuse Kriste Spasitelju, pomози mi!". Ubrzo sam čula glas sa druge strane auta, vjerojatno nekoga od policije što su bili na punktovima kontrolnih postaja. Ubrzo je naišao vojni sanitet pa su me ukrcali u svoj auto i odvezli u sisačku bolnicu. Imala sam strahovitu bol u prednjem dijelu abdomena tako da mi je bilo teško i disati. Kolege su me dočekale sa tugom i brigom na licu. Zbrinuta za prvu pomoć, prebačena sam u Zagreb u bolnicu "Dubrava". U Hitnoj službi, ultrazvukom je ustanovljeno da je geler u području slezene, hematom bubrega i pulm. izljev. Te iste večeri rana je eksplorirana. Prvih 2-3 dana užasno boli, a potom slijedi poboljšanje. Sada, nakon 13 dana, osjećam se mnogo bolje i idem kući. Zahvaljujem se svima koji su mi bili u pomoći - od ceste pa do bolnice. Zahvaljujem se svim kolegicama i kolegama i suradnicima u našoj službi za pokazanu hrabrost, brigu i ljubav. Hvala za visoki i profesionalni odnos djelatnika kliničke bolnice "Dubrava" u Zagrebu.

Olga Rebić, ms, HS Sisak